

c 239.

5910

Hilr.

86

Eesti Üliõpilaste Seltsi
raamatukogule

Wanemuise näitelawa poolt

Hür.

Luftmäng ühes raatufes.

Prantufe keelelt.

„Wanemuise“ näitelawa,
Webruaril kuul 1909.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76162

Ojalifed:

Proua von Northeim, noor lefs.
Robert von Delling, adwokat.

Mänquocht: Tuba proua von Nort-
heimli juuris.

Leg: Olewix.

Plus väike tuba proua von Notheimi
juures. Tagajinas aken; paremal pool
nüridas nurgas siiskäiguks, etaji
espool jellesamas küljes kamin, mille
kohal kell tõmbamifiko. Paremalt pool
eeslohu, madal pihme iste, kaks tooli,
laud, laua pääl väike käsipeegel.
Paremalt ja vasemalt pool akent toolid.

1. stendus.

Proua von Notheim (tuleb kiiresti siiskäiguks
ja paneb ukse oma taga kähku kinni.
Tal on õmbelusekorvikene naputooja käes,
mis ta siiskäigul ruttu üle istme pääle
ukse lähedale paneb). Anna, kütse
teenes, jaatse kütse lõksude järele, ot-
sige jaal läbi, kobage kõik kohad es-
kojas läbi, sest ma pean ta kätte
saama, kas juunult või elavalt!
Kõik mõne jammu, lähed juo jälle
ukse juurde. Et mul keegi seda uft
juo lahti ei tee, kas jaate aru? Ja
kui ma ka kahesja päewa ilma juo=

4.
mata ja joomata siin pealkin wakti-
ma! Hui ta fise tuleks, ma läheskin
hulluks! (Ystus Johva pääle) See on us-
kumata! Huir, huir minu juures, tuli-
mes majas! Iis wõib ju ainult õhulaewas
julgelt elada! — Ma istusin rahulikult
akna all ja töötasin oma näputöö kal-
lal. Et mu jalad wähe külmas olivad,
tahtsin ma neid oma jalapeendaja fise
pista, jääl — brrr! — Kargab üks-
wäike, kirmus huir jäält just wälja
ja mulle jalgade pääle; nagu ipene-
just haaran ma karjatades oma
õmbelusekorwikele kätte ja kuna
Anna sinna ruttab, jooksen ma
eskojast ja jõgitoast läbi — ja siin
ma olen! (Wõtab laua päält käsi-
peegli ja tõuseb üles) Huidas ma
wälja näin — helde jumal! Nagu
nõbrameelne ja ma ootan just tänä
härwa von Dellingi wõõrile, jeda
advokati, minu kõigekangekaelse-
mat arustajat. Ta puistab mulle
kolm kuud otse juba maja kirju täis,

ja minagi ole teda kuini juamaani
teda woõfite kuttunud. Wiimaks on
ta proua von Waldorfiga, minu wana
rikkas tädiga, keda ma juba kahesja
aastat enam näinud ei ole, tutwaks
hiilinud; ta ajab, nagu näha, tema
asju, ja tänä palus ta luba jia
tulla, et mulle wäga tähtsaks asju
teatada, nõnda et ma woõfite tule-
maft kuulda ei wõinud. See on muidugi
jõhakawalus, aga ma ütlen talle lihi-
dalt ära, et minagi ei tõi enam
mehele ei lähe. — Mul ei ole tarwis
jelleft meheft hoolida... ja tema ala-
line kirjutamine wõiks minu hääle
nimeli kahjusteha. — Ta leiab mind
ilufas tujuis!... Ma ei tea ülepää,
kuidas ma teda wastupean wõtma,
kui ta tuleb, enne kui see hirmus loom
kinni on piiritud?

Hääl wäljast. Armuline proua.....

Pr. von Northeim. Kas ta teil käes on?

Hääl. Ei, armuline proua, üks härra.

Pr. von Northeim. Kes on teil käes?

6.
Kääl. Ei, armuline proua. Üks hea
on juu, kes tingimata soovib armu-
lise prouaga kokku saada.
Pr. von Northeim. See puudus veel
(Enesle) Härra von Delling, kindlas-
ti.

Kääl. Siin tema kaart, armuline
proua. (On kuulda, kuidas keegi
üft lahti teha tahab.)

Pr. von Northeim (usk juurde jookstes).
Mitte lahti teha, Baptift, mitte
lahti teha! Lükake kaart usk alt
läbi! (võtab kaarti, mis usk pra-
wahelt pörandat mööda jõe lüka-
kasse.) Muidugi on tema! Mis nüüd
teha? Ma ei või teda ometi ära
jaata, ilma vastuvõtmata, sest et
ma kalle kord ometi jeda kokku-
jaamist lubasin... ja tema tuleb
just sellepärast raudteega jia!...
Kas ehk saab mind teise inimese
jinolet rahuotama. Tema jutt
aitab ehk mind jeda hirmust hiirt
unustada... Pea, üks-mõte! - Baptift

ütelge sellele härrale, et selle väike too
lukk on ära^{on} rikutud, et lukkpea järelle
on faadetud ja küfige tema käest, kas
ta mitte ei tahaks, et mitte kaua ooda-
ta, aia kaudu minna ja läbi akna
sisse tulla. Kui ta sellega nõus on,
wiige talle väike redel jahwoist sinna.
(Õnnele) Nõnda wiigi olen ma julge, et
hiir sisse ei saa.

Kääl. Wäga häa, armuline proua!
Pr. von Northeim (lähel kamina juures).
Ja nüüd jooksed natuke korda (Jaab-
meid), sest ma ei kahtle mitte sekundit-
gi, et härra Delling ettepaneku vastu
wõtab ja läbi akna ronib. Romeo
redel sinise woorfalkäigu juures!
Seda saab ta müügi oma kapi-
letama! — (Lähel akna juures)
Noh, mis ma ütlesin? Nüüd pöörab
ta juure jalgtele pääle... Tä ei näe
juguigi halb wälja... aga natuke
loll nagu on tal... wististi minu
ettepaneku pärast. O, kuidas ta
meleheitlikult redelit waatleb!.....

Kui ma jälle mehele minema
peaksin - noh siis, mispäraft mitte
temale niisama hästi, kui mõne tei-
feli? Ma olen tema kohta kõige-
paremat kuulnud: otsekohene, julge,
tark, aga nature isäralik. Siisgi,
see on otustatud, ma tahan oma
wabandust hoida, ja tein talle seda
niisakalt selgeks. (trab akna) Ma
palun wabandada, mu härra!
Härra von Delling (weel wäljas) Aga
kõige kannim proua, teil ei ole juu-
gi tarwis-emaft wabandada! (kel-
lelgi all) Proua on ometi kindel,
mu armas? - Hää! - Tänan! -
- Ma olen õnnelik, et ma teie poole
jäält jisse wain tulla, kuft kaidu
muidu ni mõndagi wälja wifatu
soovitaks.

P. von Notheim. Ah, mu härra, wõt-
ke minu käsi! (ulatab käe läbi
akna alla)

v. Delling. Kõige armsam ühtäendus,
ilus proua, ühele mehele, kes para-

jasti tuleb, et -

Pr. von Northeim (ruttu). Pange tähe-
le, mu härra!

v. Delling (akna lauade ronides). Täna!

2. tendus.

Indine. Härra von Delling.

v. Delling (vihmavarjuga steretab). Minu
line proua...

Pr. v. Northeim (teretab). Minu härra...

v. Delling. Koige päält lubage, et
ma teie oma tänu arveldan selle
vaimustava lihtfufe üft, millega
teie mind vastu võtate.

Pr. v. Northeim. Uskuge mind, et ma
väga kahetjen... In. hirmus hü...

(parandades.) In. hirmus luksjepp
on koige juures fündlane, ta lafeb
nii kaua unnaft sõdata! Aga ma
tean, kui palju teie tegemift on, ja
teie tulete kauge maa tagaft... nii
tähtfad asjad, et ma paremaks arva-
fin teid paluda...

v. Delling. Täewa-redelit tarwitada.

O, ma kordan veel: mul ei tule

mõttesegi nuriseda!¹⁰ (Pühik tasku
rätikuga otsejüst.)

Pr. v. Northeim (istudes). Siiski näib
teil tarwis olevat hinge tagasi tõm-
mata. See kaeva-reis on teid ära
väsitanud. Jstuge oneti!

v. Dellinq. Muudugi, ma pean tunnis-
tama, armuline proua... aga väit
ilma hädaohuta on väidupidu ilma
kumufeta. (Jstub.)

Pr. v. Northeim. Teie toote siis mulli
midiseid minu wana häädädi poolt,
paruniproua poolt... Tore naesterub-
was, waimurikas!....

v. Dellinq. Nagu tädi, nõnda tema
ilus sugulane, armuline proua. Üks
weri.

Pr. v. Northeim. Kõige enam üks sugu-
kond. Meie oleme ainult minu mehe
poolt sugulased.

v. Dellinq. Ah, tõepoolest, ma mäletan,
herra Northeim rääkis mulle...

Pr. v. Northeim. Teie tundsite minu
meest?

v. Dellling. Ah, see õnnetu!

Pr. v. Northheim (teeb liigutuse).

v. Dellling. See tähendab, teada ei tule mitte kahetseda, see on ainult niisugune kõnekaan. Meie olime juba koolis sõbrad, siis saime meie ülikoolis jälle kokku, kus meie üheskoos -studieime; pärast poole aaga puutufin ma temaga väga harva kokku, sest et minu juur tegevus mind koguni iluast lahutas. - Ah, armuline proov, teie ei või aimatagi, kui raske advokadi amet on!

Pr. v. Northheim. Täiesti?

v. Dellling. Täris-uskumata, nimelt kui nõnda nagu mina, oma eriasjas kuulfaks oled saanud.

Pr. v. Northheim. Ja mis on teie eriaafi, minu härra?

v. Dellling. Abielulahutamised. - Seft saadik, kui ma oma ametit hakkasin, olen ma juba viiskümmeendneli niisugust protsessi ajanud.

Pr. v. Northheim. Viiskümmeendneli? Ja

olete roitnud? ... 12.

v. Delling. Wiiskümmend wies!

Pr. v. Northem. Wiiskümmend wies?!

v. Delling. Wiiskümmend wies! - Ühel juhtumisel oli ühe naise peidajaga tegemist! Ah, armuline proua, see oli väga naljakas lugu. - Juba tahtis prokuröör juurõnet pidada, kui minule häsitselt nõte pähe tuli ja ma küüsin: "Pidage, teie tahate ühte jaburit hukka mõista, ja, ühte jaburit, sest kes muu siis võib nii hull olla, et weel teist naist wõtta, kui tal üks juba on? Minu härrad, wammutatud mehed, ütlege ise, kui palju on teie hulgas neid, kes siis, kui neil õnn - tahtsin ütelda, õnnetus on olnud oma peaduslifel laulatatud naist kaotada, kui palju on neid teie hulgas, kes weel teist naist tahak- sivad wõtta? - See ei anna mulli ühtegi wastust? - Noh siis, minu härrad, minu kaitsealusel oli täiesti terwe ja elaw naine ja tema tegi selle hullu tembu ära, et ta weel ühe naise

13.
võttis — o, tee nähte, et teil ühe
hullumaja elanikuga tegemist on — ja
minu asi on juba ette väidetud.
Mis-tee ütlete selle kohta, armuline
proua? (Tõuseb üles.)

Pr. v. Northheim (tõuseb ka üles ja lähes
teisele poole). Teil on siige isäralik
mis abielu üle rääkida!

v. Delling. Armuline proua, kes igat-
seb rohkem maifinaa järel, kui mere-
mees, kelle element veji on? Just
selle läbi, et ma teisi lahutan, olen
ma aratundmisele jõudnud, mis sugu-
ne õnn on enmast jiduda. — Päälegi,
tee teate ju: kolm kuud igatpen ma
tee järel, nagu jänune hirs selge
wee djade järel; ma armastan teid
armastusega, mis kole, hirmus, kohu-
taw on — kübidalt, ma armastan
teid, nagu ainult advokat armas-
tada võib!

Pr. v. Northheim (naerdes). Ah jumal,
ah jumal! Ma pean ütlima, et
advokadid oma tundmuste avaldami-

14.
See väga otsekohesed on, ja ma arvan,
et....

v. Delling. Meil advokatidel on ikka
niiüks-ennast mitte millegi läbi
kõrgalt kohutada lasta. Esiimes
hoobiga peab tamm langema! —
O, ma ei hooliks kiire jõe vahuta-
matest roogudest, ma jammustsin
põleva põlve meha leekivatest loi-
tudest läbi, et armastatud naeste-
rahvast omale saada; ma kihuk-
sin ta kas või metselajate käest
ära!

Pr. v. Northheim. Ja mindugi, ja!
Ma ühin, teie jaoksite oma naist
niihamba hästi kaitsma, nagu
teie teiste naeste vastu võitlete. Aga
mis-misuse punktub, — minu otjus
on kõikumata: mina ei lähe talgi
enam mehele! (Läheb jälle teisele
poole.)

v. Delling. Talgi enam?

Pr. v. Northheim. Talgi!....

v. Delling. Armutline prona, see on

13.
Jis päris plge jumalagajätmine,
nagu kord ja kohus, ja mina mõin
minna?

Pr. v. Northeim. O, mitte, mu herra,
mitte enne, kui teie mulle need tähtsad
asjad ära olete seletanud, mis selle
kõlaskäigu ja meie läbivääkimise
põhjuseks olwad.

v. Delling. Ah, ja jumal, selle järele,
mis teie enne seletasite, ei usu ma mitte,
et küsitavas asjas, mis meid lahutab, le-
pitus võimalik on, ja ma saan aru,
et see kõige parem on, ma lähen
parem jälle läbi akna ära. (Waat-
leb akant.)

Pr. v. Northeim (teiste mõhetega ametis).

Wabandage, mu herra, kas jääd
usk juudas si krabistatus?

v. Delling Awatawasti lusksepp. —
Ma pean tunnustama, mulle oleks
üks armjain, kui . . . (näitab akna
poole.)

Pr. v. Northeim. Ma ei arwa mitte,
jest muidu. . . (õnnele.) Kui see hirmus

loom oleks?! 16.

v. Delling (ukse poole minnes). Lubage
õnneti, et ma järele maatan...

Pr. v. Northeim (ennust ruttu ukse ette
jades). Ei ole tarwis, mu herra, ma
kõlistan! (Kõlistab, enfele) Tä ei tohi
ära minna. Kui tarwis, võib ta
mind vähemalt kaitsta. — (Kõwasti)
Aga istuge õnneti, armas herra
von Delling.

v. Delling (enfele). Kõnõh, mis tal
jäs õn? (Kõwasti) Tä näib äritatud
olewat?

Pr. v. Northeim. Mina? O ei!

v. Delling. Wißt midagi ootamata,
ettenägemata?... Kui teie jeda
ainult ennem ütelnud olekõite, ilus
proua... mind, kus ma lähen...

Pr. v. Northeim. Ei, ei, jääge, mu
herra, jääge! (Enfele) Tema
jünolek rahustab mind.

v. Delling. Aga ma olekõin õnnetu,
kui ma teid külitän, armuline proua,
ja kui ka see tee vähem... (Läheb)

akna juures.) Hõlää, reedel on ära
mõetus!

Pr. v. Northheim (mehele). Bravo! —
(Kõvasti.) Teie näete, teie olete minu
wang; andke unnaft oma saatuse
hoole. (Kõulab ukse juures.) Jätkka
Jesama Krabimine ja minu teenijad
ei tule. (Tõmbab ärwalt kella nõõrist
ja kifub selle maha.)

v. Delling. Ma kimitan teile,
armuline proua, teil on midagi,
teie näite haiglane olewat.

Pr. v. Northheim (pahaselt). Aga, mu
herra, ma ei ole ialgi terveks olnud!
Hääl väljast. Armuline proua
kõlistajivad?

Pr. v. Northheim. Et nõõr ära tuli!
Kas teie siis kõik kuvidid olete? Ah,
kas on kõik korras?

Hääl väljast. Muidugi, armuline
proua. Anna on näinud, kui kaks
johwa alla karamud ja paagiga
jäält ära jooksnud. Katuse pääl
mõib teda veel näha.

Pr. v. Northheim ^{18.} (awab ruttu usse) ja
jeda ei ütelnud teie mulle otsekohe?
Wabandage, mu herra, wabandage!
(ära.)

3. etendus.

Herra von Delling (ükski).
v. Delling. Mis - ta lähed, jätab
mind ükski, et oma kassi katuse pääl
näha? ... ja see üks, mis alles praeg-
gu ... tulla poolt ... ja nüüd ...
Tõepoolest, nüüd hakkab mul ahi se-
gafeko minema, täiesti arusaama-
tako. - Späralik maja see! - Punni-
aja eest teatan ma ennast, üks
oli minu eest kinni, mind lastakse
redeliga läbi akna siia ronida, -
ma arwan, et ma jõuad külalaine
olen, julgen aruavaldust teha, -
aga ei - mulle antakse mõista, et
ma paremini oleksin teinud, kui
ma wälja oleksin jäänud - ma
tahan aauga taganeda, mind
hoetakse kinni - ma tarwitan
keda, wotan uuesti hoogu, mind

löödakse aga jälle tagasi, ja ma
näen, et see onneti kõige parem on,
ma lähen jäält alla, kuft ma üles
ronin. Aga kui ma ^{oma} pedelid jälle tar-
vitada tahan, on ta kadunud, ja
uko, mis minu es kinni oli, pejab
lahti. - Ipearalik maja, see! väga
ipearalik, koguni ipear.

Pr. von Nothheim (vägast). Lühidalt,
Anna, ma ütlen, et see, mis tal jäl
käppade vahel on, on minu kõnga-
kera moodi välja näeb, kui hü.

Ma tahan õige kera üle lugeda
(Tuleb piise ja paneb ukse oma taga
kinni.)

4. etendus.

Endine. Proua von Nothheim.

Pr. v. Nothheim (võtab oma korviseke
kooli päält). Andke andeks, mu herra,
ma jätfin teid nii kauaks üksi. Väga
tähtis-asi.

v. Dellling (enesele). Väga tähtis- - hir-
mus tähtis- Ta ütleb jeda katuse
kohta. (Kõvasti) Armuline proua,

29.
ma ootajin teie tagajitulekut, et
teile oma auustamist ja minu elavat
kahetsust avaldada. Mul on auu
jumalaga jätta. (Tahab ukse poole)
Pr. v. Nothheim (ärewoles). Ei, ei, mu
herra, ärge tehke uft lahti!
von Delling. Kuidas?

Pr. v. Nothheim. Jääge, mu herra, jää-
ge! Ma kinnitan teile, teie juht hu-
witab mind väga, ja kui teie soowite,
woime koos-lobiseda, kuna mina
oma lõngakerafid waatan. Palun,
istuge ometi! (Jotub sohwa pääle)
v. Delling. Ma pean istuma? (wo-
tab ühe tooli.)

Pr. v. Nothheim (oma kerafid lugedes).
Ja, ja, ma palun teid! - Mii jäi-
me metselajate juurde peatama,
ko ole? Kas teie olete juha metsela-
jatega wõidelnud, herra von Delling?
(Kerafid lugedes, mehele) Hüs, krus,
pitse....

v. Delling. Ja muidugi, armuline prona
ükskord.

Fr. v. Nothheim. Täiesti? O, palun,
jutustage mulle seda! (Enefele) ühek-
ja, kümme, üksteist....

v. Delling. Väga hämmellega. See oli
novembrikuul, Leipzigiis.

Fr. v. Delling. Leipzigiis? Kas Leipzigiis
jäs metselajaid on?

v. Delling. See maanurk oli kardetaw
karude, shakalide ja hüände päraft,
aga roomlaste ajal. Sel ajal, millest
mina kõnelen, wõis jääd neid jannu
elajaid näha, aga puurides. Tore looma-
aed oli sinna afunud ja seda käis
palju rahwast waatamas. Ühel öhtul,
kui tähelepärija publikum hüglä-
suurt karmad inestades waatles,
kes rahulikult üht wäikest kodujä-
neft jõi, - kuuldi häkitifelt hirmufat
mõingamist. Mina pööran emiaft
ümber ja näen kakskümmeid jannu
eneft emial üht ilufat tõugu emia-
löwi, kes ei tea kuidas, omia puuri-
wõre katki oli muidmud ja nüüd ma-
jestutlikkude jannudega minu poole

tuli. Kohkunud ^{22.} rahvahulk oli plat-
fide päält juba ära jooksnud ja
korinas ukse poole... Mina jegin
üksi, ilma et ennast liigutamis oleks
ja ootasin seda hirmuist koleduft
kindlal jalal, sõjariistaks lihtne
vihmavari käes, mida teie siin
näete, kui korraga...

Pr. v. Northem (kes päält kuulab ja
jelle aja see oma kerajid luges, lauleb
sel filmapilgul oma korvi maha
kukkuda ja karjatab). Ah, jälle ta
on! (Minestab ära)

v. Dellina (kes, vihmavari käes, jutus-
tamise ajal par. poole oli pööranud,
teeb hüppe ja ajab rinna ette, nagu
kaitseviisiks valmis). Lövi... (õnnast
ümberpöördes) Jeesus Jumal, ta
on ära minestanud! Kahtlemata
minu jutustuse mõjul, minu sooja
ettekandmise mõjul!... Madame!
(Plakutab käes) Madame, ärgate
üles... see... see ei ole ju tõsi!
(Õnnele) Taiwanese isa, mis siis veel

oleks jaanud, kui see tõesti oleks juht-
unud!... Ükskõik, ometi on see kõne-
kunst midagi ilusat. - Aga ta on
ikka veel meele märkufeta. Mis teha?...
See, kõlistame. (Näeb rõõri maas.)
Katki! - Ah mis - jõgitsas on
ometi wett! (ära.)

5. etendus.

Pr. von Northeim (üksi).

Pr. v. Northeim (mele märkufele tulles).
Kus ma olen? - Ah ja, ma mäletan...
herra von Dellinq... ära?... Mis
teha? See hirmus loom jookseb mulle
riiete alla! (Toufub üles ja lähed
par. poole.) Ah, jälle ta on jälle!
(Ponib tooli pääle pah. pool akna
juures.) So, vähemalt!... (Jstub wäfi-
nult toolileeni pääle.)

6. etendus.

Endine. Herra von Dellinq.
v. Dellinq (pooleni käidetud weepudeliga
tagasi tulles). See on kõik, mis ma
leidsin! (Lähed sohwa poole, waatab
inestades ümber ja näeb toolileeni

pääl istujat.) ^{24.} Koigewägewam Jumal,
ta on hulluko-lainud!

Pr. v. Northheim. Mu härra... (Pou-
feb tooli pääle püsti.)

v. Delling (tagavēdes). Minu proua..

Pr. v. Northheim. Härra von Delling,
kas teie olete julge?

v. Delling. Ja, armuline proua, miu-
dugi, aga... (Katjub oma vihma-
marju.)

Pr. v. Northheim. Teie olete lõwidega
wõidelnud, teie ei kardda kedagi?

v. Delling. Ei, miudugi mitte, mada-
me. (Enefele) Paganapihhta, mis
ta jäl ülewalt tahab?

Pr. v. Northheim. Noh juis, halastufe
päraft, mu härra - wabandage
mind, aga ma olen ainult nõrk
naesterahwas, ta on tugewam kui
mina - tapke ta ära, mu härra,
tapke ta ära!

v. Delling. He?

Pr. v. Northheim. O, ma tean ju,
je oli minu lõngakeras, mis tal

Küünte wahel oli.

v. Delling. Küünte wahel? Ta on
hinnu päraft mõistufe kaotanud!

Pr. v. Northeim. Ma nägin teda,
mu härra, ma nägin teda!

v. Delling. Ta nägi teda? Siis on ta
rohkem näinud kui mina. (Kõvasti.)

Kus siis, armuline proua?

Pr. v. Northeim. Selle tooli all. (Näi-
tab tooli pääle, kus härra von Del-
ling enne seda istunud oli.)

v. Delling. (teib ühe hüppe, siis kumars-
dab ta ja jorgib oma wihmarõõrjuga
tooli alla.) Selle tooli all? Mina-
mina ei näe midagi.

Pr. v. Northeim. Ma tõendan teile,
mu härra, et ma nägin, kuidas ta
sinna ära kadus.

v. Delling. Kes siis, armuline proua,
kes siis?

Pr. v. Northeim. Siis!

v. Delling. (kohkub ja ronib ruttu
par poolt akna juurde tooli pääle.)
Selle tooli all, ütlete teie?

Pr. v. Notheim.^{26.} Hüür, mu härra, hüür!
v. Dellinq. Armuline proua, ma woin
krokodilidega koos elada, leopardidega
ühes-juua ja ma woin koguni nina-
farwikuga ühes magada, aga ilmas
on üko loom olemas, kellel woin on,
mind hinnu päraft kangeks teha- ja
see loom on. -- see on hüür. Hutfluge
kedagi, madame!

Pr. v. Notheim. Woinata, mu härra!
minu teenijad lawad teifel pool maja
otjas, nad ei kuule mind. Aga teie, mu
härra, palun, minge, tooge kedagi!
ma palun teid!

v. Dellinq. Armuline proua, kui
teie mulle kõik Europa kuningrii-
gid, jõdia warandused, ehk hädao-
huft päästmise eest annakha pakuk-
site, mul oleks käiesti woinata ka
ühte ainuft sammugi astuda. Ma
ütlen teile weel korra: ma olen hinnu
päraft kange! (istub toolileeni pääle.)

Pr. v. Notheim (istub ka jälle omia
toolileeni pääle. Waband.) Aga meie

ei või ometi niisugusele vaevalisele seju-
konda jääda! (v. Dellingile, kes oma
tooli päält ümber vahib.) Kas teie näete
teda, mu härra?

v. Delling. Ma ei näe midagi, armuline
proua. Aga pagana pihta, kust ta
siis jüa sai?

Pr. v. Northeim. Minu näputöö korvilt,
mu härra, kus ta kahtlemata ennast
ära peitnud oli. Ah, mulle näitab, jääl
liigub midagi! (Toufel tooli p. jälle üles.)

v. Delling (kes juba ühe jalaga maha
astunud oli, tõmbab jelle ruttu jälle üles).
Kus, madame, kus? Ma vammutan teid,
kui teie kindlasti ei tea, siis ärge üteli-
ge niisugust asja... Need põrutused
tapavad mind ära! (Joob rutuga
weepudelift, mida ta ikka käes on
hoidnud.)

Pr. v. Northeim. Härra von Delling,
teie ütlete, teie armastate mind, teie
palusite minu kätt... Olgu siis, ma
vammun teile, ma annan ta teile otse-
kohe, kui teie mind jellest näetud loomast

wabastate.

v. Delling. Mu jumal, armuline
 proua, uskuge mind... üle kõige... ja...
 minu ainukeine jõu oleks... aga ma
 tunnen ennast, kui ma jeda elukat
 puutuma peaksin, juurisin ma pau-
 gu päält ja teil oleks jumukha abi-
 kuafaks.

Pr. v. Noorheim. Wimmaks peab ometi
 midagi tegema. Ma ei junda pea-
 degu enam jalga de pääl pista. Kui
 see üks vähemalt lahti oleks, siis
 võidaks mid ehk kuulda.

v. Delling. Ja, see on üks mõte... ma
 katjun oma rehmarawarjuga... (Ta
 katjub oma tooli päält rehmarawarju-
 ga uft awada, see läheb lahti.) So, see
 on lahti!...

Pr. v. Noorheim. Bravo! Nüüd hirmu-
 taine jeda looma, et ta wälja jook-
 seks. (Lehitab taskurätikuga õhus
 ümber ja wiskab selle siis lara poole
 mahaj)

v. Delling. Midagi! - Nüüd on järg

minu käes! (Teie ruttu oma vihma-
varju mitu korda järgi mööda kinni
ja lahti.) Kfh! Kfh!

Pr. v. Northheim. Ka midagi! (Plakku-
tub käes)

v. Delling. O, oodake, mul on üko
mõte! (Teie Kaspi järele) Mian! mian!...
Mian! mian!

Pr. v. Northheim. Saäl, näete, mu härra,
ka läks-välja! Nüüd pange ruttu
üks kinni!

v. Delling (astub ruttu maha ja paneb
ukse kinni). Ja loodufeteadus tahab
tõendada, et instinkt loomi kinnagi
ei peta?... Kivi pidas mind Kaspiks!...
Loodufeteadus tuleb ümber kirjutada.
(Uutab pr. v. Northheimile oma käe)

Pr. v. Northheim (astub tooli päält maha
ja istub pah. poole). Wüimaks emeti
oleme jellest hirmuast loomuast lahti!
Oli ka juua aeg: ma olen väsimise
pärast kui tapetud! - et, mu härra,
teil jaab väga hale arvamise minu
julguse kohta olema?

v. Delling. Ja mis mina ütelda julgen, mina, armuline proua, mina, kes instinktist ärewust maha juurda ei pütnud, kuna õieti kõige kallim aubhind mängu pääl seisis, mis minu jaoks ilma olla võis - see käsi, mis teie mulle pakkusite ja mida...

Pr. v. Northheim (ülestuustes). Teie ei mõistnud teda omale võita... Päh, üks kaostatud aji ja vististi juur õnn meile mõlematele. Ärme sellest enam räägime.

v. Delling. Olgu... Ma ei ole teid väärma tean jeda, aga mis mind meelt ärheitma ajab, on see aji, et ma teist lahkuma pean ja teie uskuma jaate, et mina väheematgi julgustikki korda jaata ei pünda.

Pr. v. Northheim. O, mul on liiga häid arvamime teie kohta, mu herra, ja ma tean, et teie mulle jalamaid ja kohe siin just selle vastu tõenduse annaksite, kui ma jeda nõuaksin.

v. Delling. Mis pean ma tegema, ma

Dame? Määrake, käskige teie! Ma
(nannun) nannun teile, et ma seda
tegemajaan!

Pr. v. Northeim. Koguni lihtfalt. Minge näi-
tab ukse poole, et see loom jälle fiske tulla
ei jaoks - (akna pääle näidates) seda
teed tagasi, kuft kaudu teie tulite.

v. Delling. Ah! Akna...? Ja... Aga
teie teate, et need ära on võetud?

Pr. v. Northeim. Ja, ja, ma tean.

v. Delling. Teie teate...? (Möödab fil-
mädiga kõrgust; on näha, kuidas ta
enele üle valitfeda tahab, waatab oha-
tes ülesse). Edasi!... Palun, üksainu-
ke küsimus. Kas teil on üks woöraste-
tuba ja jelles üks woodi?

Pr. v. Northeim. Ja, mu herra, rooja
tuba. Mis jaoks?

v. Delling. Rooja tuba! - O, ma pärim
ainult järle, madame. Et ma vähe-
malt ihe jala, võib olla ka kaks
ära muuan, siis tahtfin ma ainult
oma pääwarjusest muretfeda, umbes
neljaks kümneks päewaks.

Pr. v. Northeim. ^{32.} Neljaksümmeke
päevaks?

v. Delling. EHK kumeksümmeke, see
on jelle järel, kuidas müümine on...
Ma palusin teid siis veel mitte
haavaarsti järel jaata. (Tahab
aknale ronida.)

Pr. v. Northeim. Aga, mu härra,
minagi ole jellega nõus!

v. Delling. Läga hilja, armuline proua
mina vandusin. Walewandeid ka-
ristatakse ^{on} advokatide juures kōwa
karistuse all. (Seefama mänge nagu
enues)

Pr. v. Northeim (teda kumest kinni
hoides). Aga, mu härra, ma ei
taha seda, ma ei taha seda!

v. Delling. Armuline proua, kui
teie mind ka põlwe peäl paluk-
site, pühitsetud wahakuinal käes,
teie ei jaoks mind õieti nii kaugele
minna, et ma oma lubamist murra-
ksin. Seadke roofatuba korda,
madame, see ei kesta ju liiga kaua.

33.
Kõige enam kuuskümmend päeva.

(Endine mäng.)

Pr. v. Northem (ikka rohkem ehmatanult). Pea! Kui ma teile teie sõna tagasi annaksin?

v. Dellinq. Võimata, madam! Siinult abikaasal on võimetus oma meest vabastada. Aga et teie nulli oma kätt keelate. ...

Jälleägemiseni, madam! (Seejama mäng.) jälleägemiseni!

Pr. v. Northem (enfesle). Ma olen kinni piütud! (Kõvasti) Olgu siis, mu härra, kui see tingemata olema peab. (Annab kalle käe.)

v. Dellinq. Teie olete nõus? O, jeda südust! (Suudleb tema kätt.)

Hääl väljast. Armuline proua, väike kass-püüdis-hüre kinni!

Pr. v. Northem (v. Dellinqile otse maadates). Ma usin, juured on veel sfawamad.

v. Dellinq. Täna! Ja mis pean

34.
ma pulmako kinkima?
Pr. v. Northeim. Uhe hürelörsfu

(Löpp.)
